

Dr. Peter David Beter — Audio list č. 14

ÚPLNÝ SLOVENSKÝ PREKLAD

Redakčná poznámka

Tento text je verným prekladom historickej nahrávky. Zachováva autorov hlas, dobovú terminológiu, predpovede a tvrdenia. Mnohé závažné obvinenia, konšpiračné výklady a vojenské predpovede sú tvrdeniami autora a nie sú týmto prekladom prezentované ako overené fakty.

Úvod

Dobrý deň, priatelia, tu je Dr. Beter. Dnes je 19. júla 1976 a toto je môj mesačný AUDIO LIST č. 14.

To, čo som vám dnes nútený povedať, je nevýslovne vážne a naliehavé. Verím, že máte právo a potrebu vedieť o tom, a predsa už teraz viem, že mi s najväčšou pravdepodobnosťou neuveríte, keď vám to poviem, pretože je to niečo, čomu nikto nechce veriť. Zápasil som s tým a premýšľal, ako vám najlepšie povedať to, čo sa musíte dozvedieť, no môžem povedať iba toľko, že je to podľa môjho presvedčenia absolútne pravdivé a bez najmenšieho tieňa pochybnosti. Staviam na tom celý svoj život aj svoju povesť. Keby existovala čo len najmenšia pochybnosť o tom, čo sa chystám odhaliť, neodhalil by som to.

V tejto chvíli sa Spojené štáty americké podľa autora potácajú na okraji priepasti ničivého prekvapivého jadrového útoku, aký svet ešte nezažil. Ak sa podrobné vojnové plány, o ktorých som vám už hovoril, uskutočnia tak, ako som ich rozoberal najmä v mesačných AUDIO LISTOCH č. 6, 12 a 13, útok možno nepríde ešte rok či dokonca dlhšie. Je to však veľmi veľké „ak“, pretože schopnosť uskutočniť útok už existuje a zahŕňa aj prípravy na sovietsku zradu spojencov — štyroch bratov Rockefellerovcov, ktorí podľa autora teraz vládnu Amerike zo zákulisia.

Dnes vás chcem upozorniť na strašnú hrozbu, ktorej čelíme, prostredníctvom týchto tém:

Téma č. 1 — SOVIETSKA RAKETOVÁ KRÍZA ROKU 1976

Téma č. 2 — HITLEROV VZOR PRE OBDOBIE DVOJSTÉHO VÝROČIA AMERIKY

Téma č. 3 — PLÁNY PRE BUDÚCNOSŤ AMERIKY POD OKUPÁCIOU A DIKTATÚROU

Téma č. 1 — Sovietska raketová kríza roku 1976

Pred takmer 35 rokmi prišla DRUHÁ SVETOVÁ VOJNA do Ameriky počas ospalého nedeľného rána na Havaji. Veľká časť tichomorskej flotily amerického námorníctva pokojne kotvila a nič netušila, zatiaľ čo prezident Franklin D. Roosevelt a jeho najbližší poradcovia ďaleko vo Washingtone podľa autorovho tvrdenia úzkostlivo čakali, kým sa útok uskutoční podľa plánu. O 7.55 hod. toho pokojného nedeľného rána 7. decembra 1941 sa na oblohe nad havajským ostrovom Oahu náhle objavilo viac než 100 japonských lietadiel. Všetky pokusy varovať námorníctvo pred blížiacim sa útokom boli zmarené alebo oneskorené a uzavretá americká flotila bola v dôsledku úplného prekvapenia roztrhaná na kusy. F. D. R. a jeho najbližší poradcovia sa mali postarať, aby útok nezastihol žiadnu lietadlovú loď, pretože tie mali byť nevyhnutné pri neskoršej odvete proti Japonsku. Namiesto nich boli obetované bojové lode, torpédoborce, krížniky a životy niekoľkých tisíc amerických vojakov.

Správa o drvivkej katastrofe amerického námorníctva sa čoskoro rozšírila po šokovanej a neveriacej Amerike a slová „Pearl Harbor“ sa odvtedy stali synonymom najkatastrofickejšieho druhu prekvapivého útoku. Podľa autora by mali pripomínať aj vlastizradu a intrigy. Kým sa väčšina Američanov spamätávala zo šoku a hrôzy útoku, F. D. R. a jeho rockefellerovskí šéfovia si vraj gratulovali k úspechu operácie. Spojené štáty boli zatiahnuté do vojny proti Hitlerovi, čo Rockefellerovcom umožnilo prevziať bývalé britské ropné koncesie v Saudskej Arábii, a prezident Roosevelt pritom navonok splnil predvolebné sľuby neposielať amerických chlapcov umierať do cudzej vojny. Namiesto toho mal zariadiť vstup do vojny tým, že dovolil niekoľkým tisícom amerických chlapcov zomrieť pri zmanipulovanom útoku na americké územie — v Pearl Harbore. Jeho preslávený prejav o „dni hanby“ potom cez noc uviedol národ do bojovej nálady. Prekážka amerického izolacionizmu bola odstránená a Spojené štáty boli VO VOJNE.

Dnes sme vraj opäť vydaní napospas bezprostrednému útoku typu Pearl Harbor. Tak ako predtým, okrem všeobecnej miery napätia doma a v zahraničí nedostávame nijaké varovanie. Tentoraz však má byť situácia omnoho horšia, pretože plánom už nie je, aby Amerika vojnu vyhrala, ale aby ju prehrala.

Pred dvoma mesiacmi som v mesačnom AUDIO LISTE č. 12 prvýkrát odhalil existenciu supertajnej „jadrovej bezpečnej zóny“ — pásu približne cez hornú polovicu kontinentálnych Spojených štátov medzi 40. a 50. stupňom severnej zemepisnej šírky. Podľa údajných tajných dohôd bratov Rockefellerovcov so sovietskymi spojencami má byť táto zóna ušetrená od totálnej termonukleárnej vojny, ktorá má počas PRVEJ JADROVEJ VOJNY zachvátiť južnú polovicu Spojených štátov.

Toto usporiadanie má tri ciele:

Po prvé, ako som odhalil pred dvoma mesiacmi, poskytuje zónu, v ktorej bratia Rockefellerovci a ich najbližší spolupracovníci očakávajú, že v bezpečí a pohodlí prečkajú prichádzajúcu PRVÚ JADROVÚ VOJNU.

Po druhé, veľká časť priemyselnej základne a poľnohospodárskej obilnice Ameriky zostane zachovaná na využitie po vojne.

Tretí faktor, o ktorom som predtým nehovoril, súvisí s výškovým tryskovým prúdením obopínajúcim Zem. Keby Sovietsi považovali za potrebné podporiť svoje takzvané „čisté bomby“, ktoré som odhalil minulý mesiac, staršími špinavými bombami, nechceli by, aby rádioaktívny spad z Ameriky obletel Zem a dopadol na Sovietsky zväz. Viac než 95 % územia Sovietskeho zväzu leží severne od 40. rovnobežky. Dohodou s bratmi Rockefellerovcami, že okrem menšieho úderu na Aljašku zaútočia na Ameriku iba južne od tejto zemepisnej šírky, sa Sovietsi údajne vyhli riziku, že veľké množstvo rádioaktívneho prachu z Ameriky obletí zemeguľu a dopadne na ich krajinu. Zároveň sa však veľmi usilujú vymaniť spod rockefellerovskej kontroly, pod ktorou tak dlho fungovali, a pripravujú zradu.

Ako som uviedol minulý mesiac v AUDIO LISTE č. 13, dohodu o bezpečnej zóne malo porušiť umiestnenie atómovej bomby v Seal Harbor v štáte Maine, ktorá mala z mapy vymazať letné sídla Nelsona a Davida Rockefellera. S lútosťou však oznamujem, že je to len začiatok „Pearl Harboru“, ktorý nám podľa autora Sovietsi pripravili. Ich zrada bratov Rockefellerovcov má byť dôkladná a úplná a má zahŕňať niekoľko ďalších porušení jadrovej bezpečnej zóny — cenu, ktorú Sovietsi považujú za prijateľnú, aby sa vymanili spod Rockefellerovcov a sami dosiahli absolútnu svetovú nadvládu.

Zatiaľ čo sa Spojené štáty pri vývoji rakiet sústredili na medzikontinentálne balistické rakety dlhého doletu, Sovietsky zväz nikdy nezabudol na možnosti rakiet kratšieho doletu, ktoré sa jednoduchšie navrhujú a vyrábajú. Práve o tom bola kubánska raketová kríza v októbri 1962. Sovietsi, ktorí nechceli byť odkázaní na rakety dlhého doletu, rozmiestnili na Kube rakety omnoho kratšieho doletu, schopné

zasiahnuť mnohé americké mestá zo zraniteľného juhu. Keď prezident John F. Kennedy pokazil údajné rockefellerovsko-sovietske plány tým, že prinútil Nikitu Chruščova rakety odstrániť, myšlienky sa nevzdali. Namiesto toho bol podľa autora zo scény odstránený samotný J. F. K. a jeho nástupca, rockefellerovská bábka prezident Lyndon B. Johnson, odovzdal Sovietom nové miesto na rozmiestnenie rakiet stredného doletu, ktoré mali ohrozovať Spojené štáty z juhu.

Stalo sa tak odovzdaním obrovského letiska MacKenzie vybudovaného Spojenými štátmi novovzniknutej marxistickej republike Guyana. Američania odišli, letisko MacKenzie premenovali na letisko Temehri a túto novú leteckú základňu — najväčšiu v Strednej a Južnej Amerike — potom podľa autora opevnili prstencom jadrových rakiet namierených na Panamský prieplyv a mestá v južnej polovici Spojených štátov. Ako uvádzam už viac než dva roky bez toho, aby vláda akokoľvek vyšetrila moje obvinenia, rakety v Guyane majú byť dnes v operačnej pohotovosti a ohrozovať Spojené štáty i Panamský prieplyv.

To však nie je všetko, priatelia. Pred piatimi rokmi, v roku 1971, mala nastať ďalšia sovietska raketová kríza, tentoraz zahŕňajúca Kanadu aj Spojené štáty, a ja ju tu po prvýkrát odhaľujem. Sovietska raketová kríza roku 1971 sa údajne začala náhodným objavom potápačov pri kanadskom ostrove Vancouver. V oblasti sa potopila vancouverská rybárska loď a potápači ju poslali nájst. Pri hľadaní narazili na niečo neuveriteľné — na raketu ukotvenú ku dnu. Ťažké reťaze ju spájali so štyrmi betónovými blokmi, z ktorých každý mal podľa odhadu vážiť päť ton. Bloky boli ku dnu pripevnené mimoriadne ťažkými kotvami sovietskej konštrukcie.

Potápači neočakávaný nález ihneď nahlásili a Severoamerické veliteľstvo protivzdušnej obrany (NORAD) začalo konať. Kanadská loď H. C. M. S. Resogoushe spolu s dvoma mínonosnými loďami a torpédovým člnom vyrazili na miesto a oblasť okamžite uzavreli.

Zhodou okolností k náhodnému objavu došlo práve vtedy, keď sovietske námorníctvo spúšťalo vlastnú operáciu na vyzdvihnutie tej istej rakety. Sovietsky minister zahraničných vecí Andrej Gromyko práve priplával do Vancouveru, navonok na utajenú konferenciu ministrov zahraničných vecí. Zvláštne bolo, že dorazil na sovietskej lodi SUROV, ťažkom krížniku triedy Kresta. Gromyko to vysvetľoval tým, že práve kontroloval sovietsku flotilu na manévroch, no podľa autora to bolo iba krytie.

Sovietska oceánografická výskumná loď, ktorá pri Sachaline robila podmorské experimenty s navádzanými raketami, mala dospieť k záveru, že šesť navádzaných rakiet, strategicky umiestnených na morskom dne okolo severoamerického kontinentu už pred rokmi, treba ihneď vyzdvihnúť a odstrániť. Mali byť nastražené na Chruščovov rozkaz po jeho porážke prezidentom Kennedym v kubánskej raketovej kríze a celé roky zostať neodhalené. Teraz ich však údajne bolo potrebné odstrániť, pretože sovietske pokusy pri Sachaline ukázali, že kovy použité v raketách sú nestabilné a v slanej vode sa začali rýchlo rozpadáť. Situácia bola veľmi vážna nielen preto, že rakety už neboli spoľahlivými zbraňami, ale aj preto, že korózia hlavíc mohla viesť k úniku rádioaktívnych látok alebo za určitých podmienok dokonca k nekontrolovaným výbuchom. To mal byť skutočný dôvod Gromykovej zvláštnej návštevy Vancouveru na ťažkom krížniku SUROV v roku 1971.

Sovietske námorníctvo v skutočnosti vniklo do kanadských teritoriálnych vôd, aby vyzdvihlo nefunkčnú podmorskú raketu. Náhodný objav kanadských potápačov však Gromykovu misiu zmaril. Tri dni zostal na palube lode a potom s hrôzou sledoval, ako sovietska raketa prechádza okolo neho na člne smerom k prístavu. Gromyko okamžite zrušil svoje vystúpenie vo Vancouveri a bez odkladu odplával domov. Samotnú raketu mali osobitným lietadlom okamžite dopraviť na tajné miesto v Spojených štátoch na štúdium a analýzu.

Vancouverský objav tiež spustil intenzívne prehľadávanie celého amerického a kanadského pobrežia osobitne vybavenými povrchovými a podmorskými plavidlami. Pri pátraní mali nájsť ďalšie tri rakety: jednu pri pobreží Kalifornie a Oregonu; druhú južne od San Rosaria v Baja California; a tretiu pri pobreží štátu Maine, východne od tamojšieho skalnatého ostrova. Vedelo sa aj o ďalších dvoch podmorských raketách. Jedna sa mala nachádzať niekde na oblúku od Kuby po Pensacolu na Floride a druhá pri karibských ostrovoch, namierená na Panamský prieplav. Posledné dve americké námorníctvo nikdy nenašlo, ale vzorec činnosti sovietskeho námorníctva podľa autora naznačoval, že ich Sovietsi úspešne vyzdvihli. Sovietske námorníctvo bolo pripravené vyzdvihnúť všetkých šesť rakiet, no intenzívne pátranie amerického námorníctva mu v ďalších pokusoch zabránilo.

Každú zo štyroch rakiet získaných spoločným kanadsko-americkým úsilím mali preskúmať a určiť jej ciele. Ukázalo sa vraj, že každá niesla viacero hlavíc. Raketa objavená potápačmi pri Vancouveri mala šesť cieľov: základňu kanadského kráľovského námorníctva na ostrove Vancouver, prístav Vancouver, prístav Seattle a tri závody Boeing v mestách Seattle, Everett a Blaine. Raketa nájdená pri pobreží Oregonu a Kalifornie mala hlavice namierené na päť centier v oblasti Sanfranciského zálivu. Raketa pri San Rosariu mala zasiahnuť námornú základňu Spojených štátov v San Diegu a mesto Los Angeles. Cieľmi rakety nájdenej vo vodách pri pobreží štátu Maine boli Boston, ponorková základňa v Connecticute, Brooklyn Navy Yard a newyorský prístav. Predpokladalo sa, že raketa, ktorú Sovietsi zrejme vyzdvihli v oblasti Kuba-Pensacola, mierila na strategické pobrežné ciele na juhovýchode.

Tak sa skončila sovietska raketová kríza roku 1971. V niektorých ohľadoch mala byť ešte nebezpečnejšia než kubánska raketová kríza spred deviatich rokov, pretože podmorské rakety pri našom pobreží už boli operačné, zatiaľ čo rakety na Kube zastavili tesne pred dosiahnutím operačného stavu. O sovietskej raketovej kríze roku 1971 ste však nikdy nepočuli jediné slovo. Nehodilo by sa to totiž k našej oficiálnej politike takzvaného uvoľnenia napätia so Sovietskym zväzom. Rockefellerovskí agenti vo vláde vraj o raketách vedeli všetko a po náhodnom náleze vancouverských potápačov, ktorý do prípadu zapojil NORAD a americké námorníctvo, mali chúlостivú úlohu udržať všetko pod pokrievkou.

Koniec dobrý, všetko dobré — alebo sa to aspoň tak zdá. Lenže to vraj nebol koniec sovietskej raketovej krízy. Dňa 11. februára 1971, v tom istom roku, keď sa mala kríza odohrať, podpísalo 63 štátov zmluvu zakazujúcu umiestňovanie jadrových zbraní na morskom dne za 12-míľovou pobrežnou zónou ktoréhokolvek štátu. Spojené štáty navyše počas uplynulých dvanástich rokov položili na morské dno pozdĺž tichomorského i atlantického pobrežia sieť elektronických snímacích drôtov a káblov, takže dno vyzerá ako obrovská pavučina. Tieto detekčné siete, v Atlantiku nazývané „SOSUS“ a v Tichomorí „Caesar“, sú pripojené k počítačom a umožňujú v krátkom čase zistiť, lokalizovať a dokonca identifikovať každú americkú či cudziu ponorku, ktorá ponad ne prejde. Čo by sa teda mohlo stať?

Priatelía, Maginotova línia neochránila Francúzov pred inváziou v druhej svetovej vojne — Nemci ju jednoducho obišli. Rovnakým spôsobom mali bratia Rockefellerovci umožniť Sovietom prekonať naše podmorské detekčné siete, akoby vôbec neexistovali. Keď prezident Richard M. Nixon 22. mája 1972 pricestoval do Moskvy na letné rokovania s Kremľom, mal hovoriť o oveľa väčšom počte vecí než len o široko medializovaných rokovaniach SALT. Vtedy uzavretá kľúčová dohoda zaviedla spoločné oceánografické projekty so Sovietmi a odvtedy sovietske oceánografické plavidlá neprestajne vplávali do našich teritoriálnych vôd a zase ich opúšťali.

Približne dva roky tieto plavidlá pôsobili úplne nevinne, zatiaľ čo v skutočnosti údajne zhromažďovali údaje o najvhodnejších miestach pre novú flotilu podmorských rakiet pri našom pobreží. Keď si spoločné armádno-námorné tímy monitorujúce podmorské siete zvykli na sovietske oceánografické lode ako na bežnú, neohrozujúcu prítomnosť v našich vodách, Sovietsi boli pripravení konať. Pod krytím

oceánografických operácií začali opäť rozmiestňovať podmorské rakety pri našom pobreží, ako aj niekoľko strategicky umiestnených atómových bômb.

A akoby to potrebovali, využili aj medzeru v zmluve z roku 1971, ktorá na prvý pohľad takéto zbrane v našich pobrežných vodách zakazuje. Väčšinu, ak nie všetky tieto zbrane mali umiestniť vnútri nášho 12-míľového teritoriálneho pásma, zatiaľ čo zmluva ich zakazuje iba za jeho hranicou.

Je to mrazivá ozvena sľubov prezidenta Franklina D. Roosevelta pred druhou svetovou vojnou vyhnúť sa cudzej vojne, len aby potom podľa autora pomohol zinscenovať útok na naše vlastné územie. Sovieti, ktorí dostali potrebné oceánografické krytie na premiestnenie bômb a rakiet do našich pobrežných vôd, už svojich rockefellerovských spojencov zradili. Na zničenie neboli označení iba samotní bratia Rockefellerovci, čo mala signalizovať bomba v Seal Harbor v štáte Maine, ale Sovieti už najmenej na troch ďalších miestach porušili aj ich drahocennú jadrovú bezpečnú zónu rozmiestnením rakiet v rozpore s dohodou.

Sovieti, rovnako ako samotní bratia Rockefellerovci, teraz podľa autora idú vabank — všetkými spôsobmi sa pokúšajú zariadiť, aby v prichádzajúcej vojne zlomili chrbát každému mysliteľnému odvetnému odporu Spojených štátov. Stále je v ich záujme minimalizovať boj v jadrovej bezpečnej zóne, no na konkrétne ciele v tejto zóne zaútočia vždy, keď to budú považovať za nevyhnutné pre dosiahnutie úplného víťazstva a úplnej svetovej nadvlády nad Spojenými štátmi.

Teraz môžem odhaliť, tvrdí autor, že v pobrežných vodách Spojených štátov — vrátane Aljašky, Havaja a zóny Panamského prieplavu — sa nachádza najmenej desať (10) moderných rakiet krátkého doletu s viacerými hlavicami, odpáľovaných spod vody. Navyše mali byť v prístavných oblastiach strategicky rozmiestnené najmenej štyri (4) atómové bomby. Podľa mojich najnovších spravodajských zdrojov je súčasná situácia takáto:

Najprv štyri bomby. Prvá je bomba, ktorú som mohol odhaliť minulý mesiac, umiestnená v Seal Harbor v štáte Maine, aby zničila letné sídla Davida a Nelsona Rockefellera. Druhá má byť v rieke Potomac pri námornej zbrojnej stanici Spojených štátov Indian Head v Marylande. Tretia sa má nachádzať v rieke Mississippi proti prúdu od New Orleans, v blízkosti odľahčovacieho prepadu a záplavového kanála Bonnet Carré. Štvrtá atómová bomba mala byť umiestnená v prístave Valdez na Aljaške, ktorý je južným koncovým bodom Transaljašského ropovodu. Znefunkčnením prístavu Valdez by sa, samozrejme, vyradil aj ropovod, keďže tankery majú prepravovať ropu z výstupného bodu vo Valdeze do cieľov v nižšie položených štátoch.

Z rakiet krátkého doletu s viacerými hlavicami, ktoré opäť údajne zamorujú naše pobrežné vody, tri porušujú jadrovú bezpečnú zónu. Jedna má byť v bostonskom prístave; druhá v Long Island Sound približne v polovici cesty medzi New Yorkom a ponorkovou základňou v New Londone v Connecticute; tretia v oblasti Seattle-Vancouver, medzi Victoriou v Britskej Kolumbii na severe a oblasťou Port Angeles alebo Sequim vo Washingtone na juhu.

Mimo jadrovej bezpečnej zóny sa raketa č. 4 má nachádzať v Chesapeackom zálive východne od Washingtonu, D. C. Č. 5 má ležať tesne pri pobreží Pensacoly na Floride. Šiesta raketa mala byť umiestnená v Galvestonskom zálive v Texase. Siedma leží vraj tesne pri pobreží San Diega v Kalifornii a raketa č. 8 hlboko v zálive San Pablo pri San Franciscu. Deväť raketa sa má nachádzať v Atlantickom oceáne pri severnom vstupe do Panamského prieplavu. A napokon raketa č. 10 s tragickou iróniou číha v Tichom oceáne pri vstupe do Pearl Harboru na Havaji.

Presná poloha rakety pri Pearl Harbore má byť: zemepisná dĺžka 157 stupňov, 58 minút, 58 sekúnd; zemepisná šírka 21 stupňov, 18 minút, 28 sekúnd. Námorníctvu podľa autora stačí hľadať — a urobiť to

hneď, skôr než Sovieti stihnú tajne prísť a raketu premiestniť — a nájde ju.

S úctou naliehavo žiadam — nie, požadujem — aby Zbor náčelníkov štábov okamžite vykonal všetky kroky potrebné na odstránenie smrtiacich rakiet, ktoré teraz z našich vlastných teritoriálnych vôd ohrozujú Spojené štáty a kanadský Vancouver. Veci, ktoré som práve odhalil, sú podľa môjho presvedčenia pravdivé, priatelia, a vyzývam vás, aby ste svoj hlas pridali k môjmu. Som pripravený plne spolupracovať so Zborom náčelníkov štábov v novej a väčšej sovietskej raketovej kríze, v ktorej sa podľa autora nachádzame.

Bude Zbor náčelníkov štábov konať? Ak nebude, a nebude konať čoskoro, sám poruší svoju prísahu chrániť a brániť našu ústavu, náš národ, naše životy a životy budúcich generácií.

Téma č. 2 — Hitlerov vzor pre obdobie dvojstého výročia Ameriky

Často hovorím o skrytom spojení medzi korporátnymi socialistami vedenými štyrmi bratmi Rockefellerovcami v Amerike a komunistickými šéfmi Sovietskeho zväzu. Je nevyhnutné tento vzťah pochopiť, hoci sa rýchlo blíži deň, keď ho Sovieti podľa autora plánujú ukončiť zradou. Dôležité je však tiež pochopiť, že Rockefellerovci sami nie sú komunisti. Komunizmus je pre nich iba veľmi vhodný a mocný nástroj, odrazový mostík k moci. Sami neveria nijakej pevnej ideológii, komunistickej ani inej. Ich jedinou skutočnou doktrínou je nadvláda a kontrola spolu so zničením všetkého a každého, koho nedokážu ovládať. V tom sa nápadne podobajú na jediného človeka — Adolfa Hitlera.

To, čo máme dnes, je zmes vznikajúceho fašizmu — kombinácie štátnej kontroly s monopolistickým kapitalizmom — a socializmu marxistického typu, všetko zabalené v americkom obale a predávané nám prostredníctvom rockefellerovskej propagandy vzťahov s verejnosťou. Naši budúci diktátori si veľmi dobre uvedomujú, že keby si obliekli vojenské uniformy, vystúpili na vysoký balkón a zúrivo rečnili o potrebe úplnej štátnej kontroly našich životov, okamžite by sme ich spoznali a ich plány by zlyhali. Namiesto toho nosia pekné obleky, používajú šikovne formulované frázy, ktoré akoby hovorili presne to, čo chceme počuť, a dbajú na to, aby sa veľa usmievali. A namiesto ovplyvňovania davov z vysokého balkóna na verejnom námestí dnes môžu obalamutiť a zavádzať celé národy z neprekonateľného vysokého balkóna televízie.

V mesačnom AUDIO LISTE č. 1 z júna 1975 som spomenul úlohu rockefellerovského impéria pri poskytovaní podpory, ktorú Adolf Hitler potreboval na získanie moci v Nemecku. Podporovali ho, sledovali a učili sa od neho. Koncom dvadsiatych rokov Rockefellerovci úspešne vytrhli britským rukám kontrolu nad nemeckým kartelom farbív a liečiv I. G. Farbenindustrie AG. To spolu s pretrvávajúcim súperením Británie a Rockefellerovcov o ropu viedlo Britov k bojkotu, ktorý bránil záujmom Standard Oil využívať obrovské saudske arabské ropné koncesie, čo Rockefellerovci počas prvej svetovej vojny získali od Britov. Rockefellerovské riešenie: postaviť Britániu pred hrozbu dostatočne veľkú na to, aby zlomila britský bojkot saudske arabskej ropy.

Keď sa 22-ročný Nelson Rockefeller v roku 1930 vrátil zo svadobnej cesty okolo sveta, presvedčil svojho otca Johna D. Rockefellera ml., že riešenie ich problémov spočíva v Adolfovi Hitlerovi. V roku 1930 ho veľa Nemcov nebralo vážne, no Rockefellerovci podľa autora áno. Po pozorovaní Hitlera zblízka boli presvedčení, že môže dobre poslúžiť ich cieľom. Očividne smeroval k dobývaniu a vojne; podpora potrebná na dosiahnutie moci teda mala časom vytvoriť veľmi skutočnú hrozbu pre Britániu — správny liek na ukončenie britského bojkotu saudske arabských ropných záujmov Rockefellerovcov.

Hitler bol pre rockefellerovské ciele mimoriadne príťažlivý aj z ďalšieho dôvodu. Jeho skorší neúspech a uväznenie ho naučili dôležitú lekcii, ktorú sa Rockefellerovci naučili už o desaťročia skôr: úspešné revolúcie je najlepšie uskutočniť s plnou mocou štátnej vlády, nie proti nej. Hitler dospel k záveru, že

najlepším spôsobom na dosiahnutie cieľov bude najprv získať kontrolu nad vládou prostriedkami, ktoré aspoň navonok vyzerajú zákonne, a potom uskutočniť želané revolučné zmeny. Podporou Hitlera a sledovaním podrobností jeho prevzatia moci a revolúcie tak Rockefellerovci podľa autora mohli získať cenné lekcie na neskoršie vlastné použitie. Bol to pre nich vítaný bonus, preto okamžite začala podpora Hitlera cez skryté kanály a od roku 1930 jeho hviezda rýchlo stúpala.

Zároveň sa Rockefellerovci potrebovali uistiť, že budú schopní zastaviť Hitlerov postup, keď splní svoj účel — vystraší britskú vládu natolko, aby odovzdala kontrolu nad Saudskou Arábiou. Musela sa zachovať rovnováha síl, aby sa Hitler nevymkol spod kontroly. Z tohto i ďalších dôvodov bola údajná rockefellerovská podpora Hitlera vyvažovaná podporou muža, ktorý mal ako prezident dostať Ameriku do vojny a Hitlera zastaviť — Franklina Delana Roosevelta.

F. D. R. sa po ochromujúcom záchvate detskej obrny pred niekoľkými rokmi politicky vrátil, no približne od roku 1930 jeho politická hviezda rýchlo stúpala na celoštátnej scéne súbežne s Hitlerovým vzostupom v Nemecku. Počas celého pôsobenia na svetovej scéne sa ich kariéry podobali. Obaja sa dostali k moci začiatkom roku 1933 a obaja rýchlo navrhli rozsiahle zmeny, ktoré sa značne líšili od predvolebných sľubov. Obaja počas funkčného obdobia uplatňovali bezprecedentnú moc a obaja zomreli v apríli 1945, necelé tri týždne po sebe, keď sa vojna v Európe končila.

Dvojitú úlohu Rockefellerovcov možno podľa autora ilustrovať napríklad činmi Nelsona Rockefellera. V roku 1935 sa stal riaditeľom venezuelskej spoločnosti Creole Petroleum Company, dcérskej spoločnosti Standard Oil of New Jersey vlastnenej Rockefellerovcami. Creole mala byť hlavnou cestou, ktorou nacistická vojnová mašinéria získavala nevyhnutné palivo, bez ktorého by nemohla viesť vojnu. Sedem rokov, od roku 1937 do roku 1943, vraj Creole Petroleum prepravovala v nacistických tankeroch do Nemecka 90 % svojej venezuelskej produkcie ropy, zatiaľ čo do Spojených štátov smerovalo iba symbolických 10 %. Rockefellerovské impérium — čoraz viac ovládané Nelsonom, Davidom, Lauranceom a Johnom D. III. — tak malo ešte hlboko počas druhej svetovej vojny poskytovať Hitlerovi iba z venezuelských nálezísk viac než 65 miliónov barelov ropy ročne.

V roku 1940 Nelson odstúpil z vedenia Creole Petroleum a bábkový prezident Rockefellerovcov F. D. R. ho vymenoval za koordinátora medziamerických záležitostí. Ako koordinátor mal Nelson navonok horúčkovo bojovať proti nacistickej hrozbe na tejto pologuli — proti tej istej hrozbe, ktorú podporovala ropa dodávaná jeho spoločnosťou Creole Petroleum. Prostredníctvom Hitlera Rockefellerovci napokon priviedli Veľkú Britániu na kolená a veľa sa naučili z plánu, ktorý Hitler nasledoval a ktorý podľa autora dnes opäť nasledujú štyria bratia Rockefellerovci.

Hitler mal dve veľmi dôležité pravidlá uplatňovania moci. Prvým bolo využívať masy účinnou propagandou a viesť ich k prijatiu a vykonávaniu vecí, ktoré by za bežných okolností neprijali. Druhým bolo zabezpečiť, aby každá lož bola veľkou lžou — takou veľkou, že nikto nebude veriť, že niečo také môže byť ložou prichádzajúcou od vodcu.

Tie isté zásady dnes podľa autora aktualizovaným a veľmi uhladeným spôsobom používajú bratia Rockefellerovci a ich agenti. Hitlerov vzostup umožnila éra inflácie, nedostatku a potom hospodárskej krízy. Rovnaké podmienky sa majú zámerne vytvárať v Amerike, aby pomohli dosiahnuť rovnaký konečný výsledok — revolúciu a diktatúru.

Vo väzení začal Hitler písať „Mein Kampf“, čo znamená „Môj boj“. V knihe aj vo svojich prejavoch jasne uviedol, čo urobí, ak získa moc. V podobnom duchu si môžeme prečítať „The American Rich“, ktoré v roku 1930 vydal rockefellerovský poradca Hoffman Nickerson; „The New Federalism“ Nelsona Rockefellera; „The Emerging Constitution“, ktoré v roku 1974 vydal Rexford Tugwell a potichu v ňom odhalil diktátorskú novú ústavu napísanú podľa tajnej osnovy samotného Nelsona Rockefellera; alebo

reklamy s Deklaráciou dvojstého výročia, ktoré v roku 1975 po celej krajine zverejnil Národný výbor Johna D. Rockefellera III. pre obdobie dvojstého výročia. Posledná položka sa mohla volať Manifest dvojstého výročia, pretože manifest nie je nič iné než verejné vyhlásenie zámerov, pohnútok alebo názorov. Každý však dnes vie, že Komunistický manifest spred jedného storočia nebol žart, preto sa tomuto slovu vyhli.

Majte však na pamäti, čo Hitler povedal v januári 1941, citujem:

„Je nezmyslom, aby dnes zvyšok sveta predstieral, že som tento program odhalil až v roku 1933, 1935 alebo 1937. Namiesto počúvania hlúpych rečí by títo páni urobili múdrejšie, keby si prečítali, čo som napísal a tisíckrát prepisoval. Nijaká ľudská bytosť nevyhlásila ani nezaznamenala to, čo chcela, častejšie než ja.“

Ak štyrom bratom Rockefellerovcom dovoľíme uspieť v ich diabolských plánoch, aj oni nás podľa autora budú môcť obžalovať prakticky rovnakými slovami.

Hitler veľkú časť svojich výziev smeroval k novej generácii. Mladí ľudia vyrastali v nenormálnom období bez obvyklých koreňov a hodnôt, a preto boli zraniteľnejší voči zavádzaniu a zneužívaniu. Zavedenie volebného práva od 18 rokov malo bez ohľadu na svoj skutočný účinok slúžiť na podobný účel v Amerike. Hitler presadzoval „politiku zákonnosti“ výlučne ako taktiku v kampani za prevzatie kontroly nad nemeckou vládou. Vo všetkých ohľadoch spochybňoval autoritu štátu podľa Weimarskej ústavy, no túto výzvu maskoval dobre znejúcimi slovami.

To isté sa podľa autora opäť deje dnes u nás. V prezidentskej kampani počúvame napríklad výrazy „nový svetový rámec mieru“, „reorganizácia vlády“ či „vzájomná závislosť“. Významom týchto slov však má byť svetová vláda, vzdanie sa suverenity Spojených štátov a pozastavenie alebo nahradenie ÚSTAVY SPOJENÝCH ŠTÁTOV.

„Ale prečo,“ môžete sa spýtať, „vôbec zanechávajú takéto stopy, keď sa snažia konať nečestne? Prečo jednoducho otvorene neklamú?“ Odpoveď je, že presvedčivo klamať je ťažšie než hovoriť pravdu. Ak človek začne hovoriť skutočné lži, časom je čoraz ťažšie sledovať, čo povedal predtým, a napokon urobí chyby, ktoré možno odhaliť. Namiesto toho hovoria trochu pravdy, ale vždy tak, aby ste jej nerozumeli, ak nie ste veľmi ostražití.

Hitler si uvedomoval, že jeho „politika zákonnosti“ môže uspieť iba jediným spôsobom: získať prístup k funkcii kancelára a použiť núdzové právomoci prezidenta podľa Weimarskej ústavy. Platilo to preto, že akokoľvek sa snažil, nikdy nezískal väčšinovú podporu verejnosti pre seba ani nacistickú stranu. A dnes sa náš budúci diktátor Nelson Rockefeller, ktorému sa tiež nepodarilo získať väčšinovú celoštátnu podporu, podľa autora pokúša dostať do postavenia, z ktorého sa zmocní kontroly pomocou núdzových prezidentských právomocí. Agent Davida Rockefellera Jimmy Carter, ktorého vzostup sa mal použiť na to, aby Fordovi ukázal rockefellerovskú moc, je medzitým pripravený pre prípad, že Nelson podľahne svojej chorobe.

V roku 1936 Hitler povedal, citujem:

„Nestačí zvrhnúť starý štát; nový štát musí byť už predtým vybudovaný a prakticky pripravený na použitie. V roku 1933 už nešlo o zvrhnutie štátu násilným činom; nový štát bol medzitým vybudovaný a zostávalo iba zničiť posledné zvyšky starého štátu — a to trvalo len niekoľko hodín.“

Preto bratia Rockefellerovci podľa autora rýchlo pripravujú vládny aparát, ktorý má naplno začať fungovať podľa ich diktátorskej novej ústavy pre, citujem, „NOVÉ ŠTÁTY AMERICKÉ“.

Krátko predtým, ako sa Hitler v roku 1933 stal kancelárom, povedal vtedajšiemu kancelárovi Brüningovi, citujem: „Pán kancelár, ak nemecký národ raz splnomocní národnosocialistické hnutie, aby zaviedlo inú ústavu než tú, ktorú máme dnes, nebudete to môcť zastaviť.“ Dňa 12. septembra 1975 prejavil Nelson Rockefeller podľa autora presne rovnaké zmýšľanie. Na tlačovej konferencii v Dallase v Texase reagoval na kritiku, ktorú proti nemu ako nášmu vymenovanému viceprezidentovi vzniesol komentátor, slovami: „Nuž, on ju má, takže s tým nemôže nič urobiť.“ Dňa 9. augusta 1974 sa náš posledný zvolený prezident Richard Nixon stal prvým prezidentom v amerických dejinách, ktorý odstúpil, vyštvaný z úradu škandálom Watergate.

Vypočujte si teraz tieto slová prevzaté z denníka sprisahanca, citujem:

„Zdá sa, že iba preňho prišla zima. Potajomky ho podkopávajú a už je úplne izolovaný. Úzkostlivo hľadá spolupracovníkov. Naše myši usilovne pracujú a prehrávajú posledné opory jeho postavenia.“

Tieto slová mohli s úplnou presnosťou opisovať Watergate, ale neopisovali. Napísal ich Hitlerov šéf propagandy Paul Joseph Goebbels dvanásť dní predtým, ako bol kancelár Brüning 30. mája 1932 prinútený odstúpiť. Brüninga nahradil dočasný kancelár Franz von Papen, ktorý Hitlerovi viac vyhovoval, a 30. januára 1933 von Papena nahradil samotný Hitler, keď ho zostarnutý prezident von Hindenburg vymenoval za kancelára podľa ustanovení Weimarskej ústavy. Práve slabina tejto ústavy — skutočnosť, že kancelár bol vymenovaný, nie volený — umožnila Hitlerovi uspieť v pláne prevziať Nemecko „zákonnými“ prostriedkami napriek tomu, že nemal väčšinovú podporu verejnosti.

Táto lekcia neunikla Nelsonovi Rockefellerovi, ktorý podľa autora vložil presne rovnakú slabinu do Ústavy Spojených štátov vo svoj prospech prostredníctvom 25. dodatku. Ten navrhol Rockefellerov poskok Birch Bayh iba tri týždne po zavraždení prezidenta Johna F. Kennedyho, takmer akoby už bol pripravený a čakal.

Hitler ihneď po vymenovaní za kancelára presadil nové voľby. Jeho volebná kampaň nesľubovala vôbec nič, iba kritizovala zlyhania minulosti. Jednoducho povedal: „Dajte nám štyri roky.“ Svojich stúpencov pritom uisťoval, že to budú v skutočnosti posledné voľby na desať, možno až sto rokov.

Terorizmus a bezprávie počas kampane prudko rástli a vyvrcholili požiarom Reichstagu len niekoľko dní pred voľbami. Táto zámienka sa použila na pozastavenie individuálnych slobôd zaručených Weimarskou ústavou, čo nacistom umožnilo konať proti politickým protivníkom podľa ľubovôle. Po voľbách a potlačení všetkej účinnej opozície Hitler presadil neslávne známy splnomocňovací zákon — základ svojej diktatúry. Kancelárovi dal na štyri roky právo prijímať zákony bez spolupráce Reichstagu. Až keď už bolo neskoro, sa ukázalo, čo Hitler myslel témou kampane „Dajte nám iba štyri roky“.

Hitlerov splnomocňovací zákon mu dal právomoc vládnuť dekrétmi, teda moc diktátora. Aby kancelár ako diktátor prijal zákon bez súhlasu Reichstagu, stačilo ho napísať a zverejniť. Presne rovnakým spôsobom môže prezident Spojených štátov prijímať zákony bez konania Kongresu — a aj to robí — vo forme „VÝKONNÝCH NARIADENÍ“. Tieto „zákony“, ktoré prezident sám podpisuje, nadobúdajú platnosť jednoduchým zverejnením vo „FEDERÁLNOH REGISTRI“.

Od marca 1933 sa technicky nachádzame v nepretržitom stave „národnej núdze“ a americkí prezidenti si pod jeho zámienkou počas uplynulých 43 rokov privlastnili mnohé vládne právomoci. Pri vstupe do každej novej významnej fázy sa však vyhlasuje nový stav národnej núdze.

V mesačnom AUDIO LISTE č. 10 som vás pred štyrmi mesiacmi upozornil, že rýchlo postupujú plány na realizáciu výkonného nariadenia č. 11490, ktoré prezident Nixon podpísal takmer pred siedmimi rokmi a ktoré podrobne stanovuje úplné prevzatie všetkých činností vládou počas „vyhláseného

núdzového stavu“. A len minulý mesiac, 11. júna 1976, prezident Ford veľmi potichu podpísal nové výkonné nariadenie č. 11921, ktoré aktualizuje staršie nariadenie a s blížiacim sa vypuknutím vojny výrazne presúva dôraz na podmienky po útoku.

Nariadenie kladie veľký dôraz na postupy týkajúce sa jadrových, biologických a chemických nebezpečenstiev takého druhu, aké má do nášho prostredia priniesť plánovaná vojna. Stanovuje vytvorenie — nie zachovanie — hospodárstva pre národ. Zavádza rozsiahlu kontrolu nad mimoriadne dôležitým zdrojom, VODOU, ktorú má kontrolovať a prideľovať federálna vláda. Je to výsledok málo povšimnutej „Národnej komisie pre kvalitu vody“, ktorú Nelson Rockefeller založil v rovnakom čase ako svoju známejšiu „Komisiu pre kritické rozhodnutia“.

Priatelia, napíšte svojmu kongresmanovi a žiadajte, aby vám poslal výtlačok FEDERÁLNEHO REGISTRA z 15. júna 1976. Sami si prečítajte 44 strán podrobných ustanovení pre „národnú núdzu“, ktorá je podľa autora naplánovaná pre nás všetkých. Ak to bude možné, uvedie sa do praxe po nedostatku ropy a ďalších narušeniach vyvolaných vojnou na Blízkom východe. Hlavná podstata výkonného nariadenia č. 11921, ktoré Ford práve podpísal, sa však týka následkov jadrového útoku.

Vzorec je nezameniteľný, priatelia. Hitler po získaní moci postupne upevňoval svoje postavenie odstránením opozičných politických strán, ukončením nezávislej miestnej samosprávy a jej nahradením agentmi federálnej vlády, presadzovaním vôle tajnou políciou a špiónmi, zbavovaním sa problematických živlov prostredníctvom koncentračných táborov a využitím Nemecka ako odrazového mostíka pre vojnu a dobývanie ďalších národov.

Ak bratia Rockefellerovci uspejú vo svojich plánoch, Spojené štáty americké podľa autora čoskoro zažijú opakovanie hitlerizmu, aktualizované a urobené represívnejším a hroznejším než kedykoľvek predtým ľuďmi, ktorí Hitlera použili na vlastné ciele.

Téma č. 3 — Plány pre budúcnosť Ameriky pod okupáciou a diktatúrou

Ak sa PRVEJ JADROVEJ VOJNE dovoľí uskutočniť podľa plánu na americkej pôde, možno ju prežijete. Mnohí neprežijú, no niektorí áno. Ak však prežijete, akú budúcnosť môžete očakávať vy a vaše dôverčivé deti?

Priatelia, bez ohľadu na to, či Rockefellerovcov ich sovietski spojenci zradia, sľubujú podľa autora následky PRVEJ JADROVEJ VOJNY otroctvo pre vás a všetkých vašich blízkych. Ak bratia Rockefellerovci nejako zabránia sovietskej zrade, vojna bude pokračovať podľa plánu v ich prospech. Polovicu obyvateľstva Ameriky pohltia jadrové výbuchy tisícnásobne horúcejšie než Hitlerove pece. Zostávajúci dostanú úlohu obnoviť Ameriku podľa vzoru nadiktovaného bratmi Rockefellerovcami — kedysi slobodný ľud zredukovaný na otrockú pracovnú silu, prevázanú ako dobytok do jednej oblasti na obnovu vybombardovanej priehrady, do inej na prácu v uránových baniach a ešte inde na obrábanie poľnohospodárskej pôdy obrovských agropodnikov vlastnených Rockefellerovcami a ich spolupracovníkmi.

Ak Rockefellerovcov Sovietsi zradia, počet obetí počas samotnej vojny môže byť ešte vyšší, no výsledky po nej nebudú odlišné. Namiesto života pod rockefellerovskou diktatúrou budeme existovať pod sovietskou okupáciou, ktorej vlastnosti budú prakticky rovnaké. A tak, priatelia, voľba medzi bratmi Rockefellerovcami a ich sovietskymi spojencami nie je nijakou voľbou.

Ak dovoľíme, aby sa tieto veci stali a aby sa uzavrel posledný článok reťazovej reakcie, ktorá sa má začať všeobecnou vojnou na Blízkom východe, život, ktorý zostane nám a našim deťom, nebude hodný žitia. Preto by som ja radšej teraz hovoril pravdu v nádeji, že sa ešte môžeme obrátiť k tretej možnosti

— záchrane našej slobodnej krajiny pred vojnou a diktatúrou, kým sa to ešte dá.

Poučenie z dejín hovorí, že sa to nedá; že tak ako nespočetné národy pred nami odmietneme včas vidieť pravdu, uveriť jej a konať podľa nej, aby sme sa zachránili. Tak reagovala väčšina Nemcov na Adolfa Hitlera začiatkom tridsiatych rokov a tak sa podľa autora správa väčšina Američanov dodnes.

Pred 200 rokmi však malá skupina veľmi múdrych mužov vzdorovala pravidlám dejín a vytvorila vládu, ktorá oslobodila ľudí tak, ako to nijaká vláda neurobila za 5 000 rokov — SPOJENÉ ŠTÁTY AMERICKÉ. Vy a ja môžeme toto neoceniteľné dedičstvo vykúpiť. Aj my môžeme a musíme rovnakým spôsobom vzdorovať dejinám tým, že zachránime jedinečné dedičstvo, ktoré nám patrí.

Do budúceho mesiaca, ak Boh dá, tu bol Dr. Beter. Ďakujem vám a nech Boh žehná každému jednému z vás.

KONIEC AUDIO LISTU č. 14

Späť na obsah

<https://www.peterdavidbeter.com>

Slovenské vydanie a grafické spracovanie: Me and Zen & Colombine Michelangelo

Historický preklad zachováva tvrdenia pôvodného autora. Ich pravdivosť nie je týmto vydaním nezávisle overená.